Де Дунай шепотить під стіною мадярських відрогів,
Де фортеця лежить, на півсвіта відкривши себе.
Тут колись Петефі міряв, наче дитинство, дороги
І вірші посилав на цензуру до віщих небес.

Вішеград, Вішеград, стороно від Вкраїни далека,
Є у тобі своя, мов гарячого звуку, струна.
В понад хмарних світах чути й досі орлів дикий клекіт,
А по ночах лунає ординців загиблих зурна.

Над тобою горить синева, вся премудрстю вкрита,
Щоранкова імла таїну огортає століть.
Та проте не тобі стука серця мого, пульсу ритми,
А Вкраїні, де кожна смерека, як доля, стоїть.

Бо лиш там я живу і лиш там почуваюсь, як олень
В буйних нетрях лісів найвродливіших в світі Горган.
Там моя іпостась. Там співає душа моя квола,
Перепливши давно і жури, і страждань океан.